

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 965/2023
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градско зеленило“ Нови Сад, чији су пуномоћници Биљана Пантић Пиља и Ивана Сулоцки Радојев, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5252/22 од 22.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5252/22 од 22.12.2022. године у преиначујућем делу о главној ствари и парничним трошковима..

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5252/22 од 22.12.2022. године, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 332/21 од 26.10.2022. године у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату припадајуће и исплаћене разлике за период од 01.01.2018. године до 31.01.2021. године са законском затезном каматом, у висини и на начин како је то одређено по месецима, као и захтев за накнаду трошкова поступка преко износа од 75.675,00 динара. У преосталом делу, жалбе тужилаца и туженог су одбијене и првостепена пресуда потврђена. Тужиоци су обавезани да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплате износ од 44.070,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде правила поступка.

Ревизија је дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је Врховни касациони суд испитао пресуду у побијаном делу у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревизијом указује, по члану 407. став 1. ЗПП, не представља разлог због кога се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у спорном временском периоду били запослени код туженог, корисника јавних средстава, на радном месту ... . Тужени је у складу са законском обавезом приликом израде Програма пословања планирао исплату зараде и накнаде за регрес на месечном нивоу, али почев од 2014. године реализација трошења средстава није била у складу са овим Програмом. У току 2018. и 2019. године тужени је имао већи број запослених од броја предвиђеног општим актима, док је у току 2020. године број запослених био мањи. У временском периоду од 2015. до 2019. године тужени је исплатио запосленима већи износ по основу зарада од износа одобреног Програмом пословања, из разлога што је у том периоду имао већи број запослених, а на име зарада коришћена су и средства за регрес. Регрес није исплаћиван за године за које је припадао, већ наредних година у деловима. Тужиоци захтевају исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде у спорном периоду.

Првостепени суд тужиоцу АА досуђује укупан износ од 124.050,44 динара и тужиоцу ББ износ од 111.688,58 динара применом цене рада спрам планиране масе средстава и реализоване масе зарада, те утврђене разлике од 762.544,00 динара и просечне зараде од 1.794.852,00 динара за 27 више запослених у октобру 2014. године у односу на Програм пословања, што чини разлику од 2.557.396,00 динара на дан ступања на снагу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата.

Другостепени суд не прихвата овакав обрачун, налазећи да се не могу узети у обзир износи који су исплаћени за 27 више запослених од планираних Програмом. Сви запослени код туженог су имали право на зараду у складу са општим актима и законом, па се на утврђена права на неисплаћену разлику у висини расположивих а неисплаћених средстава за октобар 2014. године од 762.544,00 динара не може додати оно што је исплаћено прекобројним запосленима код туженог. Спрам неискоришћених средстава за октобар месец 2014. године, за спорни временски период постоји разлика зараде која није исплаћена тужиоцу АА у висини од 34.280,95 динара и тужиоцу ББ у висини од 29.872,47 динара, па другостепени суд тужбени захтев преко наведених износа одбија као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право.

По одредбама чланова 104, 105. – 107. и 110. Закона о раду, тужиоцима припада одговарајућа зарада у складу са законом, општим актима и уговорима о раду.

Тужени је у складу са одредбама чланова 1, 4. и 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14) од 01.11.2014. године био у обавези да основице за обрачун и исплату плата умањи за 10%, те му је било забрањено да повећава основице, коефицијенте и друге елементе, односно уводи нове елементе на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања.

Одредбом члана 62. Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“ бр. 15/2016 и 88/2019) је прописано да уколико у јавном предузећу до почетка календарске године није донет годишњи, односно трогодишњи програм пословања, до доношења тог програма зараде се обрачунавају и исплаћују на начин и под условима утврђеним годишњим, односно трогодишњим програмом пословања за претходну годину.

По Посебном колективном уговору за јавна предузећа Града Новог Сада и Колективном уговору туженог од 05.01.2016. године запослени имају право на одговарајућу зараду са полазиштем на вредност радног часа, која се за све запослене утврђује за текући месец на основу планираних средстава за исплату зарада за одговарајући месец. Утврђена вредност радног часа може се променити у складу са измењеним околностима, о чему послодавац и синдикат код послодавца закључују споразум.

Имајући у виду наведени материјалноправни оквир, тужиоцима је правилно другостепеном пресудом призната разлика зарада обрачуната са полазиштем на масу средстава која је туженом одобрена Програмом пословања за зараде, а која је требала бити основица за обрачун вредност радног часа и тужиоцима исплаћена зарада.

Врховни касациони суд не прихвата наводе ревизије да је незаконитост туженог у располагању средствима зарада требало санкционисати тако, што би се тужиоцима признала разлика која за основ обрачуна има и исплаћене зараде прекобројним запосленима. Наиме, утврђено је да су за исплату зарада у спорном периоду ненаменски коришћена и средства за регрес, као и да су право на регрес сви запослени остварили наредних година. Дакле, сви запослени, па и тужиоци остварили су износе по основу зарада, који су резултат утврђеног незаконитог и ненаменског располагања средствима одобрених Програмом пословања, па је другостепени суд одлуку правилно засновао на обрачуну који за полазиште има законито запошљавање и располагање одобреним средствима.

Одлука о трошковима поступка донета је у складу са одредбама чланова 165. став 2, 153. став 2. и 154. ЗПП, спрам успеха странака у поступку, па су ревизијски наводи и у овом делу по оцени Врховног касационог суда неосновани.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић